

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

30. juni 2004 *

I sag T-107/02,

GE Betz Inc., tidligere BetzDearborn Inc., Treviso, Pennsylvania (USA), ved advokats G. Glas og K. Manhaeve, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) først ved E. Joly, derefter ved G. Schneider, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret og intervenient ved Retten var **Atofina Chemicals Inc.**, Philadelphia, Pennsylvania (USA), ved barrister M. Edenborough og solicitor M. Medyckyj,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af den afgørelse, der blev truffet af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) den 17. januar 2002 (sag R 1003/2000-1), vedrørende en indsigelsessag mellem Atofina Chemicals Inc. og GE Betz Inc.,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERSRET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 8. april 2002,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 23. juli 2002,

under henvisning til svarskriftet fra intervenienten Atofina Chemicals Inc., der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juli 2002,

efter retsmødet den 17. september 2003,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- 1 Artikel 42 og 73 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret, bestemmer:

»Artikel 42

Indsigelse

[...]

3. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og skal begrundes. [...] Inden for en frist, der fastsættes af Harmoniseringskontoret, kan indsigeren fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse.

[...]

Artikel 73

Begrundelse af afgørelsen

Harmoniseringskontorets afgørelser skal begrundes. De må kun støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om.«

- 2 Regel 15-18 og 20 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) har følgende ordlyd:

»Regel 15

Indholdet af indsigelsesskrivelsen

[...]

2. Indsigelsesskrivelsen skal indeholde:

[...]

- b) for så vidt angår det ældre varemærke eller den ældre rettighed, som indsigelsen er rettet imod
- i) hvis indsigelsen er baseret på et ældre varemærke, en angivelse herom samt en angivelse af, at det ældre varemærke er et EF-varemærke, eller en

angivelse af den eller de medlemsstater, herunder eventuelt Benelux-landene, hvor det ældre varemærke er registreret eller søges registreret, eller, hvis det ældre varemærke er et internationalt registreret varemærke, en angivelse af den eller de medlemsstater, herunder eventuelt Benelux-landene, som beskyttelsen af det ældre varemærke er udvidet til

- ii) i givet fald journalnummeret eller registreringsnummeret samt ansøgningsdatoen med angivelse af prioritetsdatoen for det ældre varemærke

[...]

- vi) en gengivelse og i givet fald en beskrivelse af det ældre varemærke eller af den ældre rettighed

- vii) de varer og tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er registreret [...], den indsigende part skal ved angivelsen af alle de varer og tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet, også angive de varer og tjenesteydelser, som indsigelsen er rettet imod

[...]

Regel 16

Oplysninger, beviser og argumenter til støtte for indsigelsen

1. Enhver indsigelsesskrivelse kan indeholde oplysninger, beviser og argumenter til støtte for indsigelsen samt al relevant dokumentation.

2. Støttes indsigelsen på et ældre varemærke, som ikke er et EF-varemærke, skal indsigelsesskrivelsen så vidt muligt vedlægges bevis for registrering af eller ansøgning om registrering af det ældre varemærke (f.eks. registreringsbevis). [...]

3. Oplysningerne, beviserne samt argumenter og anden dokumentation, jf. stk. 1, tillige med den i stk. 2 nævnte dokumentation, kan — hvis de ikke fremsendes sammen med indsigelsesskrivelsen eller umiddelbart herefter — fremsendes inden for en af Kontoret fastsat frist efter indsigelsesprocedurens påbegyndelse, jf. regel 20, stk. 2.

Regel 17

Brug af sprog under indsigelsesproceduren

1. Indgives indsigelsesskrivelsen ikke på det sprog, der er benyttet i ansøgningen om registrering af EF-varemærket, hvis dette er et af Kontorets officielle sprog, eller på det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, skal den indsigende

part tilvejebringe en oversættelse af indsigelsesskrivelsen til et af disse sprog inden for en frist på en måned efter udløbet af indsigelsesfristen.

2. Er beviserne til støtte for indsigelsen, jf. regel 16, stk. 1 og 2, ikke indgivet på det sprog, der anvendes under indsigelsesproceduren, skal den indsigende part tilvejebringe en oversættelse af disse beviser til dette sprog inden for en frist på en måned fra udløbet af indsigelsesfristen eller i givet fald inden for en af Kontoret fastsat frist, jf. regel 16, stk. 3.

[...]

Regel 18

Afvisning af indsigelsen

1. Konstaterer Kontoret, at indsigelsen ikke er i overensstemmelse med forordningens artikel 42, eller fremgår det ikke entydigt af indsigelsesskrivelsen, hvilken ansøgning indsigelsen er rettet imod, eller hvilket ældre varemærke eller hvilken ældre ret indsigelsen rejses på grundlag af, afviser Kontoret indsigelsen, hvis manglerne ikke afhjælpes inden udløbet af indsigelsesfristen. [...]

2. Konstaterer Kontoret, at indsigelsen ikke er i overensstemmelse med andre bestemmelser i forordningen eller i disse regler, meddeler det den indsigende part dette og opfordrer vedkommende til inden for en frist på to måneder at afhjælpe de konstaterede mangler. Afhjælpes manglerne ikke inden for fristen, afviser Kontoret indsigelsen.

[...]

Regel 20

Undersøgelse af indsigelser

[...]

2. Hvis indsigelsesskrivelsen ikke indeholder de oplysninger, beviser og argumenter, der er nævnt i regel 16, stk. 1 og 2, opfordrer Kontoret den indsigende part til at fremlægge det fornødne inden for en af Kontoret fastsat frist. [...]«

Sagens baggrund

3 Ved ansøgning, for hvilken ansøgningsdatoen er fastsat til den 20. november 1997, har sagsøgeren anmodet Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (herefter »Harmoniseringskontoret«) om registrering af ordmærket BIOMATE.

4 De varer, som registreringsansøgningen vedrører, henhører under klasse 1 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret. Varerne er beskrevet som følger:

— Klasse 1: »Kemiske produkter til brug som mikrobiocider i industrivand og produktionssystemer«.

5 Ansøgningen er blevet offentliggjort i *EF-Varemærketidende* nr. 72/98 af 21. september 1998.

6 Ved skrivelse af 21. december 1998, modtaget af Harmoniseringskontoret den 22. december 1998, rejste intervenienten, Atofina Chemicals Inc., indsigelse mod registreringen af ansøgningen. Indsigelsen var støttet på det nedenfor gengivne figurmærke:

bioMεT

7 Dette figurmærke er registreret på følgende måde:

— registrering i Benelux-landene under nr. 39765 — med ansøgningsdato den 28. juni 1971 — for varer, der henhører under klasse 1 og 5 i Nice-arrangementet, nemlig:

— Klasse 1: »Kemiske produkter til industrielle og videnskabelige formål, samt i landbrugs-, havebrugs- og skovbrugsøjemed (med undtagelse af svampe- og ukrudtsdræbende midler og præparater til udryddelse af utøj), særligt med henblik på tilintetgørelse af makro- og mikroorganismer«

— Klasse 5: »Svampe- og ukrudtsdræbende midler og præparater til udryddelse af utøj«

— registrering i Frankrig (fornyelse nr. 1665517) — med ansøgningsdato den 23. januar 1980 — for varer, der henhører under klasse 1 i Nice-arrangementet, nemlig:

— Klasse 1: »Kemiske produkter og kemiske blandinger til brug som biocider«

— international registrering under R 325543 — med ansøgningsdato den 8. november 1966 — der er udstedt i Benelux-landene med virkning i Østrig, Frankrig, Italien og Portugal for varer, der henhører under klasse 1 og 5 i Nice-arrangementet, nemlig:

— Klasse 1: »Kemiske produkter til industrielle og videnskabelige formål, samt i landbrugs-, havebrugs- og skovbrugsøjemed«

— Klasse 5: »Kemiske produkter, særligt med henblik på tilintetgørelse af makro- og mikroorganismer«.

8 Indsigelsen var ligeledes støttet på ordmærket BIOMET, der er registreret i Italien (fornyelse nr. 400859) — med ansøgningsdato den 30. maj 1962 — for varer, der henhører under klasse 5 i Nice-arrangementet, nemlig:

— Klasse 5: »Kemiske produkter og blandinger til brug som germicider«.

- 9 Endelig var indsigelsen støttet på tegnet BIOMET, der ikke var registreret, men i brug i Benelux-landene, Frankrig, Italien, Østrig og Portugal.
- 10 Indsigelsen var rettet mod alle de varer, der var omfattet af ansøgningen, og var støttet på alle de varer, der var omfattet af de registrerede ældre varemærker.
- 11 Med hensyn til de registrerede ældre varemærker var indsigelsen støttet på artikel 8, stk. 1, litra a) og b), og stk. 5, i forordning nr. 40/94. Med hensyn til det førnævnte tegn, der ikke var registreret, var indsigelsen støttet på artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.
- 12 Kopier af registreringsbeviserne for de ældre varemærker var vedlagt indsigelsen.
- 13 Den 7. april 1999 sendte Indsigelsesafdelingen en telefax til intervenienten med følgende ordlyd:

»Notification of deficiencies in the notice of opposition (Rule 15 and 18(2) of the Implementing Regulation)

[...]

The examination of the notice of opposition has shown that the indication of the goods and services has not been provided in the language of the opposition proceedings (English).

This deficiency must be remedied within a non extendible period of two months from receipt of this notification, that is on or before 07/06/1999.

The notice of opposition will otherwise be rejected on grounds of inadmissibility.«

[»Meddelelse om mangler ved indsigelsen (gennemførelsesforordningens regel 15 og regel 18, stk. 2)

[...]

Undersøgelsen af indsigelsen har vist, at angivelsen af varer og tjenesteydelser ikke er indgivet på det sprog, der anvendes under indsigelsessagen (engelsk).

Denne mangel skal afhjælpes inden for en frist på to måneder uden mulighed for forlængelse, dvs. senest den 07/06/1999.

Sker dette ikke, vil indsigelsen blive afvist.«]

- 14 Ved telefaks af 28. maj 1999 indgav intervenienten en oversættelse af fortegnelserne over de varer, der var omfattet af de ældre varemærker. Det nævnes ligeledes i denne telefaks:

»If further information is required, please let us know.«

[»Hvis De har behov for yderligere oplysninger, bedes De venligst lade os det vide.«]

- 15 Den 29. juni 1999 sendte Indsigelsesafdelingen endnu en telefaks til intervenienten med følgende ordlyd:

»Communication to the opposing party of the date of commencement of the adversarial part of the opposition proceedings and of final date for submitting facts, evidence and arguments in support of the opposition (Rules 19(1), 16(3), 17(2) and 20(2) of the Implementing Regulation).

[...]

Your opposition has been communicated to the applicant.

[...]

The adversarial part of the proceedings will commence on 30/08/1999.

A final period of four months from receipt of this notification, that is until 29/10/1999, is allowed for you to furnish any further facts, evidence or arguments which you may feel necessary to substantiate your opposition [...]

Please note that documents must be in the language of the proceedings or accompanied by a translation.«

[»Meddelelse til indsigeren om datoen for indledningen af den kontradiktoriske del af indsigelsessagen, og den endelige dato for indgivelsen af oplysninger, beviser og argumenter til støtte for indsigelsen (gennemførelsesforordningens regel 19, stk. 1, regel 16, stk. 3, regel 17, stk. 2, og regel 20, stk. 2).

[...]

Deres indsigelse er blevet meddelt ansøgeren.

[...]

Indsigelsessagens kontradiktoriske del begynder den 30/08/1999.

Der tildeles Dem en sidste frist på fire måneder regnet fra modtagelsen af nærværende meddelelse, dvs. indtil den 29/10/1999, til at indgive alle de supplerende oplysninger, beviser eller argumenter, som De vurderer er nødvendige til at underbygge Deres indsigelse. [...]

Vær venligst opmærksom på, at samtlige dokumenter skal indgives på det sprog, der anvendes under indsigelsessagen, eller være vedlagt en oversættelse.«]

- 16 Denne frist på fire måneder blev forlænget indtil den 23. marts 2000. Dagen inden udløbet af fristen anmodede intervenienten om yderligere forlængelse. Da Harmoniseringskontoret ikke fandt, at de grunde, der var anført til støtte for anmodningen, var tilstrækkelige, blev den ikke imødekommet. Da anmodningen imidlertid blev fremsat dagen inden udløbet af fristen, tildelte Harmoniseringskontoret intervenienten en yderligere frist på en dag til indgivelse af oplysninger til støtte for indsigelsen. Inden for den sidst tildelte frist fremkom intervenienten med supplerende argumenter, nemlig en erklæring i henhold til forordningen, brochurer og en etiket.
- 17 Ved afgørelse af 7. september 2000 besluttede Indsigelsesafdelingen at afvise indsigelsen for så vidt angik det ældre tegn, der ikke var registreret, og fastslog endvidere, at indsigelsen ikke opfyldte betingelserne i artikel 8, stk. 1, litra a) og b), og stk. 5, i forordning nr. 40/94 bl.a. med den begrundelse, at i mangel af indgivelse af oversættelser af registreringsbeviserne for de ældre varemærker inden for den fastsatte frist havde indsigeren ikke fremlagt dokumentation for gyldigheden og den retlige status af de ældre varemærker, som indsigelsen var støttet på.
- 18 På dette grundlag afviste Indsigelsesafdelingen indsigelsen i sin helhed, og pålagde intervenienten at bære de afholdte omkostninger.

- 19 Den 13. oktober 2000 påklagede intervenienten Indsigelsesafdelingens afgørelse.
- 20 Ved afgørelse af 17. januar 2002 (herefter »den anfægtede afgørelse«), som ifølge sagsøgeren blev meddelt denne ved anbefalet brev modtaget den 8. februar 2002, har appelkammeret:
- afslået klagen for så vidt angår afvisningen af indsigelsen med hensyn til det ældre tegn, der ikke var registreret

 - i øvrigt ophævet indsigelsesafdelingens afgørelse

 - hjemvist sagen til indsigelsesafdelingen til fornyet behandling

 - tilpligtet hver part at bære sine egne sagsomkostninger i forbindelse med klagesagen.
- 21 Som begrundelse for den delvise ophævelse af Indsigelsesafdelingens afgørelse anførte appelkammeret, at Indsigelsesafdelingen ved at fremsende de telefaxmeddelelser, der er nævnt i præmis 13 og 15 ovenfor, til indsigeren havde skabt en berettiget forventning hos indsigeren om, at de kopier af registreringsbeviserne, der var vedlagt indsigelsen, ikke var behæftet med formelle mangler.

Retsforhandlinger

- 22 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. april 2002 har sagsøgeren anlagt denne sag med engelsk som processprog.
- 23 De øvrige parter har ikke gjort indsigelse imod, at engelsk bliver anvendt som processprog ved Retten, der herefter har udpeget engelsk som processprog i den foreliggende sag.
- 24 Den 23. juli 2002 indgav Harmoniseringskontoret sit svarskrift. Den 26. juli 2002 indgav intervenienten sit svarskrift.
- 25 Den 17. oktober 2002 indleverede sagsøgeren et processkrift i henhold til artikel 135, stk. 3, i Rettens procesreglement. Da sagsøgeren ikke har indgivet begæring om at få tilladelse til at indlevere en replik, og da Harmoniseringskontorets og intervenientens svarskrifter ikke indeholder nye anbringender eller påstande, der kan berettige indgivelsen af et processkrift i henhold til denne bestemmelse, har Retten besluttet ikke at lade dette processkrift indgå blandt sagens akter.

Parternes påstande

- 26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt som den:

- i) ophæver Indsigelsesafdelingens afgørelse af 7. september 2000,

 - ii) hjemviser sagen til Indsigelsesafdelingen til fornyet behandling,

 - iii) tilpligter hver part at bære de omkostninger, som er afholdt under sagen ved appelkammeret.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagen ved appelkammeret.

27 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgeren gives medhold i påstanden om, at den anfægtede afgørelse annulleres.

- Hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

28 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

- Harmoniseringskontoret frifindes.

- Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres for så vidt som den har fastslået, at indsigelsen ikke med rette kunne støttes på de tidligere registreringer.

- Indsigelsesafdelingens afgørelse om sagsomkostningerne annulleres.

- Sagen hjemvises til Indsigelsesafdelingen til fornyet behandling.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale intervenientens omkostninger i forbindelse med den foreliggende sag.

Om parternes påstande

Rækkevidden af Harmoniseringskontorets påstande

- 29 Under retsmødet har Harmoniseringskontoret indledningsvis præciseret, at kontoret med det første punkt i påstandene ikke har nedlagt påstand om mere end sagsøgeren. Dermed skal det første punkt i Harmoniseringskontorets påstande forstås således, at det har til formål at støtte det første punkt i sagsøgerens påstande.
- 30 Dernæst har Harmoniseringskontoret under retsmødet præciseret, at det subsidiært påstår, at Retten træffer enhver afgørelse, der forekommer rimelig i lyset af de øvrige parternes påstande og anbringender. Således henholder Harmoniseringskontoret sig tilsyneladende til Rettens skøn.

- 31 I denne sammenhæng er det relevant at nævne, at intervenienten, ligeledes under retsmødet, har anført, at såfremt appelkammeret ikke som sådan er repræsenteret for Retten, tilkommer det Harmoniseringskontoret at repræsentere appelkammeret for Retten.
- 32 I den forbindelse bemærkes først, at Harmoniseringskontoret er oprettet ved forordning nr. 40/94 bl.a. med henblik på den opgave at administrere lovgivningen vedrørende EF-varemærker, og at det formodes at udøve hver enkelt af sine forskellige funktioner i henhold til denne forordning under hensyn til den almene interesse, der er forbundet med denne opgave.
- 33 Endvidere bemærkes, at selv om appelkamrene udgør en integrerende del af Harmoniseringskontoret (Rettens dom af 12.12.2002, sag T-110/01, Vedral mod KHIM — France Distribution (HUBERT), Sml. II, s. 5275, præmis 19), og selv om der er kontinuitet mellem appelkammerets, undersøgerens og/eller den kompetente afdelings funktioner (Rettens dom af 8.7.1999, sag T-163/98, Procter & Gamble mod KHIM (BABY-DRY), Sml. II, s. 2383, præmis 38), besidder appelkamrene og deres medlemmer en funktionel uafhængighed i udførelsen af deres opgaver. Harmoniseringskontoret kan således ikke give dem tjenestebefalinger.
- 34 Under disse omstændigheder må det antages, at hvis Harmoniseringskontoret ikke har den nødvendige søgsmålskompetence til at anlægge sag til prøvelse af en afgørelse truffet af et appelkammer, er det omvendt ikke forpligtet til systematisk at forsvare enhver anfægtet afgørelse, der er truffet af et appelkammer eller til nødvendigvis at nedlægge påstand om frifindelse i forbindelse med ethvert søgsmål, der er rettet imod en sådan afgørelse.
- 35 Selv om det i procesreglementets artikel 133, stk. 2 er angivet, at Harmoniseringskontoret er sagsøgt for Retten, ændrer dette ikke de konsekvenser, der følger af

systemet i forordning nr. 40/94 vedrørende appelkamrene. I henhold til denne angivelse er det i det højeste tilladt, at der træffes afgørelse om sagsomkostninger, i tilfælde af annullation eller ændring af den anfægtede afgørelse, uafhængigt af det standpunkt Harmoniseringskontoret har indtaget for Retten.

- 36 Under disse omstændigheder er der intet til hinder for, at Harmoniseringskontoret tilslutter sig sagsøgerens påstand, eller endog nøjes med at overlade afgørelsen til Rettens skøn, samtidig med at alle de argumenter, som Harmoniseringskontoret finder relevante som led i kontorets opgave, som omtalt ovenfor i præmis 32, anføres til Rettens oplysning.
- 37 I øvrigt bemærkes, at hvis en ny påstand alene nedlægges under retsmødet, er den nødvendigvis for sen og skal følgelig afvises, hvorfor den subsidiære præcisering, fremlagt under retsmødet i den foreliggende sag, ikke skal betragtes som en påstand i egentlig forstand og derfor ikke skal gøres til genstand for en prøvelse af, om den kan realitetsbehandles.

Rækkevidden af intervenientens påstande

- 38 Under retsmødet har intervenienten præciseret, at denne kun har fremsat det andet, tredje og fjerde punkt i sine påstande med henblik på at undgå enhver dobbelttydighed, og da disse automatisk følger af det første punkt i påstandene, nedlægger intervenienten reelt ikke påstand for Retten om mere end det, der følger af punkt et og fem i dennes påstande. Intervenientens påstande skal således forstås på den måde, at de går ud på, at Harmoniseringskontoret frifindes, samt at sagsøgeren tilpligtes at betale sine egne omkostninger i forbindelse med den foreliggende sag.

Realiteten

Parternes argumenter

- 39 Sagsøgeren har som eneste anbringende til støtte for søgsmålet anført, at gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 2, er tilsidesat.
- 40 Sagsøgeren har gjort gældende, at appelkammeret har tilsluttet sig Indsigelsesafdelingens konstatering, hvorefter registreringsbeviserne ikke var indgivet på behandlingsproget i indsigelsessagen, og der ikke rettidigt blev tilvejebragt oversættelser af disse beviser. Sagsøgeren har anført, at eftersom der ikke var dokumentation for gyldigheden og den retlige status af de ældre varemærker, skal indsigelsen, der støttes herpå, afvises.
- 41 Sagsøgeren har desuden anført, at appelkammeret, ved at lægge vægt på Indsigelsesafdelingens telefaxmeddelelser af 7. april 1999 og 29. juni 1999, fejlagtigt fandt, at Indsigelsesafdelingen havde tilsidesat intervenientens berettigede forventning.
- 42 Sagsøgeren har anført, at eftersom telefaxen af 7. april 1999 udtrykkeligt henviser til gennemførelsesforordningens regel 15 og regel 18, stk. 2, samt til muligheden for afvisning, og i betragtning af, at indsigelsen ikke opfylder kravene i gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, litra b), nr. vii), kan denne telefax kun fortolkes således, at den henviser til afvisning af indsigelsen, og ikke til de beviser, der skal indgives til støtte for indsigelsen, for hvilke der ifølge sagsøgeren ikke foreligger afvisningsgrunde. Ved telefax af 28. maj 1999 havde intervenienten afhjulpet den mangel ved indsigelsen, som Indsigelsesafdelingen havde påpeget.

- 43 Sagsøgeren har præciseret, at i modsætning til hvad der er tilfældet ved afvisning, var Indsigelsesafdelingen ikke forpligtet til at informere indsigeren om, at en oversættelse i henhold til gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, ikke forelå.
- 44 Det påhviler indsigeren at fremkomme med de beviser til støtte for indsigelsen, som han finder nødvendige. I den foreliggende sag kan intervenienten, ifølge sagsøgeren, ikke afhjælpe manglerne i denne henseende, ved blot i vage vendinger at opfordre Indsigelsesafdelingen til at henvende sig, hvis der er behov for yderligere oplysninger, på den måde, som indsigeren har gjort det i telefaxen af 28. maj 1999, så meget desto mere som denne telefax svarer på telefaxen af 7. april 1999, der vedrører en mulig afvisning af indsigelsen. I modsat fald pålægges Indsigelsesafdelingen en forpligtelse til at yde bistand til indsigeren.
- 45 Telefaxen af 29. juni 1999 har alene det formål at tillade intervenienten — i medfør af artikel 42, stk. 3, i forordning nr. 40/94 og gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3 — i det omfang denne finder det nødvendigt, at indgive supplerende beviser til støtte for sin indsigelse.
- 46 Hverken telefaxen af 7. april 1999 eller telefaxen af 29. juni 1999 har — isoleret set eller set i sammenhæng — kunnet skabe en berettiget forventning hos intervenienten med hensyn til de sproglige krav, der fremgår af gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2. Telefaxen af 29. juni 1999 har tværtimod henledt intervenientens opmærksomhed på disse krav.
- 47 Ifølge Harmoniseringskontoret har appelkammeret med rette fastslået, at gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, ikke er blevet overholdt i det foreliggende tilfælde. I dom af 13. juni 2002, Chef Revival USA mod KHIM — Massagué Marín (Chef) (sag T-232/00, Sml. II, s. 2749, præmis 42), har Retten bekræftet sondringen mellem forpligtelsen i henhold til gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, litra

b), nr. vii), til på den ene side at angive de varer, som det ældre varemærke omfatter, og til på den anden side at fremlægge detaljerede oplysninger i form af kendsgerninger, beviser og argumenter i henhold til artikel 42, stk. 3, i forordning nr. 40/94 og gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 1 og 2, og regel 20, stk. 2. I henhold til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, vil den manglende hensyntagen til den førstnævnte forpligtelse medføre afvisning af indsigelsen, hvorimod manglende indgivelse af de sidstnævnte oplysninger bevirker, at der ikke vil blive taget hensyn hertil ved realitetsbehandlingen af indsigelsen.

48 Eftersom gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, forpligter indsigeren til at tilvejebringe en oversættelse til behandlingssproget af de beviser, der er indgivet til støtte for indsigelsen, svarer den manglende indgivelse af en sådan oversættelse til en manglende indgivelse af de pågældende beviser. Under disse omstændigheder kan Indsigelsesafdelingen kun afvise indsigelsen.

49 Derimod har Harmoniseringskontoret anført, at appelkammeret fejlagtigt har fastslået, at intervenientens berettigede forventning var blevet tilsidesat.

50 Hertil har Harmoniseringskontoret for det første bemærket, at intervenienten ikke med rette har kunnet være uvidende om de relevante bestemmelser, da disse er utvetydige, og da de er uændrede siden deres vedtagelse.

51 For det andet har Indsigelsesafdelingen hverken i telefaxen af 7. april 1999 eller i telefaxen af 29. juni 1999 givet intervenienten præcise forsikringer — udtrykkelige eller stiltiende — om, at de indgivne beviser opfyldte de sproglige krav.

- 52 For det tredje forhindrer meddelelsernes egen karakter, som f.eks. telefaxen af 29. juni 1999, dem i at være præcise eller specifikke. Først og fremmest følger det af artikel 42, stk. 3, i forordning nr. 40/94 og af gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, og regel 20, stk. 2, at Harmoniseringskontorets opgave er at opfordre indsigeren i generelle vendinger til at fremlægge oplysninger, beviser og argumenter, og ikke at gøre opmærksom på særlige mangler. At påpege sådanne mangler ville kræve en realitetsbehandling af sagen, inden sådanne oplysninger, beviser og argumenter var fremlagt — en situation, som lovgiver ikke har tilsigtet, og som er udelukket under hensyn til indsigelsessagens kontradiktoriske karakter. Endvidere fremgår det af artikel 74 i forordning nr. 40/94 og af gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, at når indsigelsen er antaget til realitetsbehandling, står det parterne frit for, hvordan de vil fremlægge deres sag. Endelig fremgår det af artikel 74, stk. 1, i forordning nr. 40/94, at Harmoniseringskontoret ikke er berettiget til at bistå indsigeren med hensyn til de oplysninger, beviser og argumenter, der bør fremlægges. Disse principper finder analog anvendelse på sproglige krav.
- 53 Med henvisning til flere af appelkamrenes afgørelser har Harmoniseringskontoret desuden anført, at der ikke er enighed om, hvorvidt standardformularen, som var den, der blev benyttet i telefaxen af 29. juni 1999, er tilstrækkelig klar. Ikke desto mindre finder Harmoniseringskontoret, at dette spørgsmål skal besvares bekræftende.
- 54 Intervenienten har gjort gældende, at når enhver af parterne klart kender det væsentlige i de oplysninger, beviser og argumenter, på hvilke den anden part har til hensigt at støtte sig, skal indsigelsen betragtes som tilstrækkeligt begrundet.
- 55 I det foreliggende tilfælde var det anført i indsigelsen, at en kopi af registreringsbeviserne var vedlagt indsigelsesformularen, og at indsigelsen var støttet på alle de varer, som de ældre varemærker var blevet registreret for. Ifølge intervenienten var det helt naturligt angivet i telefaxen af 7. april 1999, at fortegnelserne over de varer, der var omfattet af registreringsbeviserne, udgjorde en del af indsigelsen og skulle oversættes til indsigelsessagens behandlingsprog. Denne oversættelse blev indgivet

den 28. maj 1999. De væsentligste oplysninger til afgørelsen af, om indsigelsen var berettiget, var således dels direkte indeholdt i indsigelsen, dels integreret i indsigelsen ved henvisningen heri til oversættelsen af fortegnelserne over varer, der blev indgivet ved telefax af 28. maj 1999.

- 56 Intervenienten har anført, at det ikke er nødvendigt at oversætte samtlige oplysninger, der er indeholdt i et registreringsbevis, da visse oplysninger i registreringsbeviset er uden relevans eller er uoversættelige, f.eks. navne og tal, og at det desuden ikke er nødvendigt at oversætte en oplysning, f.eks. prioritetsdatoen, når denne ikke er gjort gældende. Under retsmødet har intervenienten i den henseende tilføjet, at det forekommer uforholdsmæssigt og urimeligt, når man alene støtter sig på en lille del af et langt dokument, at skulle oversætte dokumentet i sin helhed.
- 57 Under henvisning til gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 1 og 2, har intervenienten tilføjet, at der ikke er nogen forpligtelse til at indgive en fuldstændig oversættelse af registreringsbeviserne for ældre varemærker.
- 58 Under retsmødet har intervenienten ligeledes anført, at dokumentationen for gyldigheden og den retlige status af det varemærke, som indsigelsen er støttet på, ikke følger af oversættelsen af registreringsbeviserne, men af registreringsbeviserne selv.
- 59 Intervenienten har i øvrigt gjort gældende, at det i telefaxen af 29. juni 1999, når den forstås i den sædvanlige betydning, tilkendegives, at den mangel, der blev påpeget i telefaxen af 7. april 1999, var blevet afhjulpet, og at indsigelsen derfor ikke ville blive afvist. Bemærkningen om det anvendte sprog i denne telefax henviser til de

supplerende oplysninger, beviser eller argumenter og ikke til dem, der allerede var indgivet. Såfremt Indsigelsesafdelingen fandt, at den pågældende mangel ikke var afhjulpet, ville det ifølge intervenienten have været mest logisk, hvis Indsigelsesafdelingen havde afvist indsigelsen, hvilket ikke skete.

- 60 Intervenienten er enig med appelkammerets betragtninger, hvorefter intervenienten, ud fra Indsigelsesafdelingens oplysninger, havde en berettiget forventning om at have overholdt de krav, der skulle opfyldes, for at indsigelsen kunne anses for at være berettiget.
- 61 Endelig har intervenienten henvist til fem afgørelser, der er truffet af Harmoniseringskontorets appelkamre, hvor det blev fastsat, at det ikke var nødvendigt at oversætte samtlige oplysninger, der var indeholdt i de omhandlede registreringsbeviser og, i to af disse afgørelser, at den pågældende indsiger, på baggrund af Indsigelsesafdelingens adfærd, havde en berettiget forventning om at have opfyldt kravene i denne henseende.

Rettens bemærkninger

- 62 I sin argumentation til støtte for sit eneste anbringende adskiller sagsøgeren spørgsmålet om de sproglige krav under indsigelsessagen og bl.a. spørgsmålet om tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, fra spørgsmålet om Indsigelsesafdelingens tilsidesættelse af intervenientens berettigede forventning. Harmoniseringskontoret og intervenienten har benyttet den samme sontring. Med henblik på undersøgelsen af sagsøgerens eneste anbringende skal denne sontring opretholdes.

De sproglige krav under indsigelsessagen

- 63 Med hensyn til de sproglige krav i forhold til de ældre varemærker, som indsigelsen er støttet på, har appelkammeret anført i den anfægtede afgørelses punkt 23, at »indsigeren [intervenienten for Retten] skulle derfor fremlægge de præcise oplysninger, som er opført i registeret, på behandlingssproget«. Appelkammeret har tilføjet, at der i den foreliggende sag ikke er nogen tvivl om, at indsigeren ikke havde indgivet en fuldstændig oversættelse af de dokumenter, der var udstedt eller offentliggjort af de hertil kompetente myndigheder. I den henseende bemærkes, at ingen af parterne bestrider sidstnævnte betragtning.
- 64 I det foreliggende tilfælde er det fastslået, at det var anført i indsigelsen, at en kopi af registreringsbeviserne var vedlagt indsigelsesformularen, at indsigelsen var støttet på alle de varer, som de ældre varemærker var blevet registreret for, men at fortegnelserne over disse varer ikke var ledsaget af en oversættelse til det under indsigelsessagen anvendte sprog.
- 65 Følgelig opfyldte indsigelsen ikke det sproglige krav, der fremgår af gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, litra b), nr. vii), og af regel 17, stk. 1, da indsigelsen ikke indeholdt nogen oversættelse til behandlingssproget af fortegnelserne over de varer og tjenesteydelser, som de ældre varemærker var blevet registreret for. Denne situation er ikke omfattet af de tilfælde, der er nævnt i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, men henhører under gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, som omfatter de tilfælde, hvor indsigelsen ikke er i overensstemmelse med andre bestemmelser i forordning nr. 40/94 eller gennemførelsesforordningen end dem, der er nævnt i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1. I det foreliggende tilfælde er disse andre bestemmelser gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, litra b), nr. vii), og regel 17, stk. 1.

- 66 Følgelig har Indsigelsesafdelingen ved at opfordre intervenienten i telefaxen af 7. april 1999 til at indgive en oversættelse til behandlingssproget af fortegnelserne over de varer og tjenesteydelser, som de ældre varemærker er blevet registreret for, handlet i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, litra b), nr. vii), regel 17, stk. 1, og regel 18, stk. 2. I begyndelsen af denne telefax er »gennemførelsesforordningens regel 15 og regel 18, stk. 2« (»[r]ule 15 and 18(2) of the Implementing Regulation«) i øvrigt nævnt.
- 67 Det er ligeledes fastslået, at intervenienten den 28. maj 1999 indgav en oversættelse til behandlingssproget af fortegnelserne over de varer og tjenesteydelser, som de ældre varemærker er blevet registreret for. Hermed blev indsigelsen bragt i overensstemmelse med de »andre bestemmelser i forordning [nr. 40/94] eller [gennemførelsesforordningen]«, som der henvises til i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2.
- 68 Dernæst tildelte Indsigelsesafdelingen ved telefax af 29. juni 1999 intervenienten en frist til at indgive de supplerende oplysninger, beviser eller argumenter, som denne part vurderede var relevante til støtte for indsigelsen, og gjorde samtidig opmærksom på, at samtlige dokumenter skulle indgives på det sprog, der anvendtes under indsigelsessagen eller være vedlagt en oversættelse.
- 69 I den henseende bemærkes, at denne telefax er i overensstemmelse med artikel 42 i forordning nr. 40/94 og med gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 2 og 3, og regel 17, stk. 2, da det følger af disse bestemmelser, at de oplysninger, beviser og argumenter, der fremlægges til støtte for indsigelsen, kan indgives inden for en frist, der fastsættes af Harmoniseringskontoret. I begyndelsen af denne telefax er gennemførelsesforordningens regel 19, stk. 1, regel 16, stk. 3, regel 17, stk. 2, og regel 20, stk. 2, i øvrigt nævnt.

- 70 Det er desuden korrekt, at Indsigelsesafdelingen ikke har informeret indsigeren om den manglende oversættelse af registreringsbeviserne i henhold til gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2. Det bemærkes imidlertid, således som det fremgår af Chef-dommen (præmis 52 og 53), at retsfor skrifterne om beviser, samt oversættelse heraf til det anvendte sprog i indsigelsessagen, udgør indsigelsens materielle betingelser, og Indsigelsesafdelingen var derfor ikke forpligtet til at give intervenienten meddelelse om den mangel, der bestod i, at intervenienten ikke havde fremlagt en oversættelse af registreringsbeviserne for de ældre varemærker. Det skal hertil bemærkes, at manglende indgivelse af en oversættelse af fortegnelserne over de varer og tjenesteydelser, som de registrerede varemærker omfatter, er i strid med gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, litra b), nr. vii), og regel 17, stk. 1, og henhører derfor under gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2. I modsætning hertil er en manglende indgivelse af en oversættelse af registreringsbeviserne for de ældre varemærker ikke i strid med nogen bestemmelse i forordning nr. 40/94 eller i gennemførelsesforordningen, der omhandles i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2.
- 71 Intervenientens anbringender, der er gengivet i præmis 54 ff., skal undersøges på grundlag af det ovenfor anførte.
- 72 Det skal først bemærkes, at som det fremgår af retspraksis, er reglen, hvorefter beviserne til støtte for indsigelsen skal indgives på indsigelsessagens behandlings-sprog eller være vedlagt en oversættelse til det pågældende sprog, berettiget af hensyn til overholdelsen af kontradiktionsprincippet og princippet om ligestilling af parterne i inter partes-procedurer. Selv om indsigeren, som anført af intervenienten, ikke har nogen forpligtelse til at indgive en fuldstændig oversættelse af registreringsbeviserne for ældre varemærker, betyder dette ikke, at Indsigelsesafdelingen har en forpligtelse over for denne til under realitetsbehandlingen af indsigelsen at tage hensyn til registreringsbeviser, der er indgivet på et andet sprog end det, der anvendes under indsigelsessagen. I mangel af en oversættelse af registreringsbeviserne til behandlingssproget kan Indsigelsesafdelingen lovligt afvise

indsigelsen som ugrundet, medmindre den kan træffe afgørelse herom på grundlag af de beviser, som den eventuelt allerede har til rådighed, således som det følger af gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 3 (Chef-dommen, præmis 42, 44, 60 og 61). Det tilføjes, at denne sidste undtagelse ikke er påberåbt i den foreliggende sag.

- 73 Med hensyn til argumentet om, at beviset vedrørende de varemærker, som indsigelsen er støttet på, ikke følger af oversættelsen af registreringsbeviserne, men af registreringsbeviserne selv, skal det bemærkes, at selv om beviset faktisk følger af registreringsbeviserne, og ikke af en oversættelse heraf, står det alligevel fast, at beviset skal opfylde de sproglige krav, som er fastsat i gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, hvis det skal tages i betragtning.
- 74 Med hensyn til spørgsmålet, om det er nødvendigt at oversætte de omhandlede dokumenter i deres helhed, hvilket bestrides af intervenenten, skal det bemærkes, at afgørelsen om, hvorvidt visse dele af de berørte dokumenter kan betragtes som værende uden betydning for den i sagen omhandlede indsigelse, og en oversættelse heraf derfor kan undlades, træffes af indsigeren efter et frit skøn, dog under hensyntagen til, at det kun er de dele, der faktisk er oversat til behandlingssproget, der skal tages i betragtning af Indsigelsesafdelingen. I den foreliggende sag fremgår det desuden af sagsakterne, at de dokumenter, der er indgivet på nederlandsk, italiensk og fransk, ikke er af et sådant omfang, navnlig i forhold til den oversatte fortegnelse over varer, at forpligtelsen til at indgive en oversættelse heraf kan betegnes som uforholdsmæssig og urimelig.
- 75 Hvad angår intervenentens argument vedrørende afgørelser truffet af Harmoniseringskontorets appelkamre er det tilstrækkeligt at anføre, at de afgørelser vedrørende registrering af et tegn som EF-varemærke, som appelkamrene skal træffe i henhold til forordning nr. 40/94, træffes i henhold til en bunden kompetence og ikke på grundlag af skønsmæssige beføjelser. Lovligheden af appelkamrenes afgørelser skal derfor udelukkende bedømmes på grundlag af denne forordning, således som den er fortolket af Fællesskabets retsinstanser, og ikke på grundlag af

appellkamrenes tidligere afgørelsespraksis (jf. bl.a. Rettens dom af 20.11.2002, forenede sager T-79/01 og T-86/01, Bosch mod KHIM (Kit Pro og Kit Super Pro), Sml. II, s. 4881, præmis 32).

- 76 Hvad endelig angår intervenientens argument om, at såfremt Indsigelsesafdelingen fandt, at den mangel, der blev påpeget i telefaksen af 7. april 1999, nemlig manglende indgivelse af en oversættelse af fortegnelserne over de varer, som de registrerede varemærker omfatter, ikke var blevet afhjulpet, ville det have været mest logisk, hvis Indsigelsesafdelingen havde afvist indsigelsen, hvad den ikke har gjort, er det tilstrækkeligt at fastslå, at den foreliggende sag ikke vedrører manglende indgivelse af en oversættelse af fortegnelserne over de varer og tjenesteydelser, som de registrerede varemærker omfatter, men en manglende indgivelse af en oversættelse af registreringsbeviserne for disse ældre varemærker.
- 77 Ingen af intervenientens argumenter kan derfor tiltrædes.
- 78 Det følger af det ovenfor anførte, at appelkammerets betragtning, som er omhandlet i præmis 63 ovenfor, hvorefter intervenienten skulle have fremlagt de præcise oplysninger, som fremgik af registeret, på behandlingssproget, ikke er behæftet med en retlig fejl.

Intervenientens berettigede forventning

- 79 I punkt 24 i den anfægtede afgørelse har appelkammeret fastslået følgende:

»[V]ed at sende de førnævnte meddelelser [nemlig telefax af 7. april 1999 og af 29. juni 1999] har Indsigelsesafdelingen skabt en berettiget forventning hos

indsigeren om, at de kopier af registreringsbeviserne, der var vedlagt indsigelsen, ikke var behæftet med formelle mangler. Indsigeren havde ret til at tro, at denne, ved indgivelsen af den nødvendige oversættelse af de omhandlede varer, havde opfyldt bestemmelsernes formelle krav.«

- 80 Det bemærkes, at i henhold til fast retspraksis omfatter retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som er et af Fællesskabets grundprincipper, enhver privatperson, hos hvem Fællesskabets administration har givet anledning til begrundede forhåbninger, navnlig ved at afgive præcise løfter (jf. bl.a. Rettens dom af 19.3.2003, sag T-273/01, Innova Privat-Akademie mod Kommissionen, Sml. II, s. 1093, præmis 26 og de deri nævnte afgørelser).
- 81 I denne henseende skal det konstateres, at det hverken fremgår af den anfægtede afgørelse eller af sagsakterne for appelkammeret, at intervenienten for appelkammeret har påberåbt sig nogen tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Med henblik på at afgøre, om appelkammeret med rette af egen drift fandt, at Indsigelsesafdelingen havde skabt en berettiget forventning hos intervenienten, er det relevant at undersøge de omstændigheder i den foreliggende sag, der er af betydning i den henseende.
- 82 Den første omstændighed udgøres af Indsigelsesafdelingens telefax af 7. april 1999, hvorved intervenienten blev opfordret til at indgive en engelsk oversættelse af de varer, som de ældre rettigheder omfatter, da denne ellers risikerede, at indsigelsen ville blive afvist. Ifølge appelkammeret var formuleringen af denne meddelelse vildledende, idet den antydede, at det eneste, der manglede, var den engelske oversættelse af fortegnelsen over varer, men ikke angav, at det var nødvendigt at indgive en fuldstændig oversættelse af registreringsbeviserne.

- 83 Den anden omstændighed udgøres af sætningen i telefaxen af 28. maj 1999, hvori intervenienten opfordrer Harmoniseringskontoret til at gøre intervenienten opmærksom på det, hvis kontoret havde behov for yderligere oplysninger. Med henvisning til denne sætning anførte appelkammeret, i den anfægtede afgørelses punkt 21, at »[i] mangel af et svar fra Indsigelsesafdelingen, må[tte] indsigeren følgelig (men fejlagtigt) antage, at alt var i orden med hensyn til indsigelsen«.
- 84 Den tredje omstændighed udgøres af sætningen i telefaxen af 29. juni 1999, hvori Indsigelsesafdelingen gør intervenienten opmærksom på, at indsigelsesafdelingen har »tildel[t] [intervenienten] en sidste frist [...] til at indgive alle de supplerende oplysninger, beviser eller argumenter, som [intervenienten] vurdere[de] [var] nødvendige til at underbygge [dennes] indsigelse«, læst i sammenhæng med indsigelsesafdelingens telefax af 7. april 1999. Ifølge appelkammeret har denne meddelelse ikke bragt klarhed over den misforståelse, der var skabt ved de to tidligere meddelelser.
- 85 Den bedømmelse, appelkammeret har foretaget af disse tre omstændigheder, kan imidlertid ikke tiltrædes.
- 86 Hvad for det første angår Indsigelsesafdelingens telefax af 7. april 1999 skal det påpeges, at denne telefax udtrykkeligt henviser til gennemførelsesforordningens regel 15 og regel 18, stk. 2, og at den alene gør opmærksom på, at angivelsen af varerne og tjenesteydelserne ikke er indgivet på det sprog, der anvendes under indsigelsessagen. Men da der ikke præcist var henvist navnlig til forordningens regel 16 og 17, var denne telefax ikke egnet til at skabe en berettiget forventning hos intervenienten om at have opfyldt det krav, der er fastsat i forordningens regel 17, stk. 2, med hensyn til fremlæggelse af beviser og dokumentation på behandlings-sproget. Denne opfattelse bekræftes af den omstændighed, at intervenienten selv ikke har anført denne telefax til støtte for sin berettigede forventning.

- 87 Hvad angår den ovenfor omtalte anden omstændighed bemærkes det, at en sådan meddelelse, der stammer fra intervenienten selv, ikke kan ligestilles med en adfærd fra fællesskabsinstitutionens side, der kan skabe begrundede forhåbninger hos indsigeren. Man kan således ikke støtte en berettiget forventning på en ensidig handling fra den part, der herved berettiges. Som Harmoniseringskontoret med rette har anført, ville dette desuden pålægge Indsigelsesafdelingen en forpligtelse til at yde bistand til indsigeren, hvilket er uforeneligt med denne ordning.
- 88 Vedrørende den ovennævnte tredje omstændighed, nemlig sætningen i telefaxen af 29. juni 1999, der er citeret ovenfor i præmis 84, bemærkes, at denne sætning, særligt i betragtning af anvendelsen af udtrykket »supplerende«, læst i sammenhæng med telefaxen af 7. april 1999, heller ikke var egnet til at skabe en begrundet forhåbning hos intervenienten om, at de indgivne registreringsbeviser opfyldte de relevante sproglige krav. Denne skrivelse indeholder således ingen nærmere præcisering i den henseende. Hvis denne skrivelse ikke kunne fjerne en eventuel misforståelse eller tvivl hos intervenienten, påhvilede det i givet fald denne at rette henvendelse til Harmoniseringskontoret.
- 89 Desuden har appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 22 fejlagtigt anført, at intervenienten i telefaxen af 29. juni 1999 blev oplyst om, at denne havde en frist på fire måneder til at fremlægge de øvrige oplysninger, beviser eller argumenter, som intervenienten vurderede var nødvendige til at underbygge dennes indsigelse, og at »dokumenterne« skulle indgives på det sprog, der anvendtes under indsigelsessagen, eller være vedlagt en oversættelse (»that the documents must be in the language of the proceedings or accompanied by a translation«). Reelt angives det i denne telefax, at »samtlige dokumenter« skal indgives på det sprog, der anvendes under indsigelsessagen, eller være vedlagt en oversættelse (»Please note that documents must be in the language of the proceedings or accompanied by a translation«). Denne angivelse af behandlingssproget skal derfor ikke fortolkes således, at den udelukkende henviser til de »øvrige oplysninger, beviser eller argumenter«.

Tværtimod er det en generel angivelse, og den er således også til hinder for, at telefaxen af 29. juni 1999 kan fortolkes således, at det heri bliver tilkendegivet, at de kopier af registreringsbeviserne, der var vedlagt indsigelsen, opfyldte de sproglige krav.

- 90 Endelig har intervenienten selv anerkendt, at telefaxen af 29. juni 1999 ikke kan fortolkes således, at det heri tilkendegives, at også selve registreringsbeviserne opfyldte de sproglige krav, idet intervenienten har gjort gældende, at det i denne telefax, når den forstås i den sædvanlige betydning, blev tilkendegivet, at den mangel, der blev påpeget i telefaxen af 7. april 1999, nemlig manglende indgivelse af en oversættelse til behandlingsproget af fortegnelserne over de varer, der var omfattet af de ældre varemærker, var blevet afhjulpet.
- 91 Intervenienten har endvidere gjort gældende, at det i to af de fem afgørelser truffet af appelkamrene, som denne har henvist til, er fastsat, at den pågældende indsiger, på baggrund af Indsigelsesafdelingens adfærd, havde en berettiget forventning om at have opfyldt kravene til oversættelse af de oplysninger, der var indeholdt i de omhandlede registreringsbeviser.
- 92 I den henseende bemærkes, at som det er anført ovenfor, skal lovligheden af appelkamrenes afgørelser, idet der ses bort fra spørgsmålet, om de ovennævnte afgørelser er i overensstemmelse med eller afviger fra den førnævnte retspraksis vedrørende den berettigede forventning, ikke bedømmes på baggrund af deres tidligere afgørelser (Kit Pro og Kit Super Pro-dommen, præmis 32).
- 93 Under disse omstændigheder må det fastslås, at appelkammeret har begået en retlig fejl ved at antage, at Indsigelsesafdelingen skabte en berettiget forventning hos intervenienten om, at de kopier af registreringsbeviserne, der var vedlagt indsigelsen, ikke var behæftet med formelle mangler.

- 94 Det følger i det hele af det foregående, at det eneste anbringende om annullation må lægges til grund. Den anfægtede afgørelse må herefter annulleres i det påståede omfang.

Sagens omkostninger

- 95 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 96 Intervenienten har tabt den foreliggende sag, i det omfang den anfægtede afgørelse annulleres i overensstemmelse med sagsøgerens påstand. Sagsøgeren har imidlertid ikke nedlagt påstand om, at intervenienten tilpligtes at betale sagens omkostninger, men om at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale de nævnte omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagen ved appelkammeret.
- 97 I denne forbindelse bemærkes, at selv om Harmoniseringskontoret har støttet det første punkt i sagsøgerens påstande, tilpligtes Harmoniseringskontoret at betale dennes omkostninger, da den anfægtede afgørelse er truffet af Harmoniseringskontorets appelkammer. I overensstemmelse med sagsøgerens påstand bestemmes det derfor, at Harmoniseringskontoret betaler sagsøgerens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagen ved appelkammeret, og at intervenienten betaler sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Anden Afdeling)

- 1) **Den afgørelse, der blev truffet af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) den 17. januar 2002 (sag R 1003/2000-1), annulleres, for så vidt som den ophæver Indsigelsesafdelingens afgørelse af 7. september 2000, hjemviser sagen til Indsigelsesafdelingen til fornyet behandling, og pålægger hver part at bære sine egne sagsomkostninger i forbindelse med sagen for appelkammeret.**

- 2) **Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagen ved appelkammeret.**

- 3) **Intervenienten betaler sine egne omkostninger.**

Forwood

Pirrung

Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. juni 2004.

H. Jung

J. Pirrung

Justitssekretær

Afdelingsformand